

Jesaja 8, 23b-9,3

Matteüs 4, 12-23

Zusters en broeders,

We hebben de kerstboom al lang opgeruimd, maar vandaag lijkt het wel of we weer even in de nachtmis zitten! Want we horen:

*Het volk dat wandelde in het donker, ziet een groot licht;
over hen die wonen in het land van de schaduw van de dood
is een licht opgegaan.*

Deze woorden worden gelezen in de kerstnacht, wanneer de geboorte van het Licht wordt gevierd. Vandaag horen we ze twee keer, in beide Schriftlezingen.

In het evangelie van vandaag gaat het erover hoe dat licht concreet wordt, hoe het licht kan gaan stralen over mensen die wonen in duisternis. Het gaat nl. over het begin van het werk van Jezus, ten dienste van mensen. Daarom citeert de evangelist Matteüs die regels uit het aloude boek Jesaja. Matteüs wil daarmee zeggen: Nú gaat het gebeuren, Jezus vestigt zich temidden van mensen in het land van duisternis, hij verkondigt het Rijk der Hemelen en geneest de zieken. Dat is licht!

Jezus verkondigt: *Bekeer je, want het Koninkrijk der Hemelen is nabij*. Dat kun je verstaan als: de werkelijkheid van God, gerechtigheid, vrede, de bevrijding en genezing van mensen..., dat alles is veel dichterbij dan je denkt.

Bekeer je! Want als de werkelijkheid van God dichtbij is, dan vraagt dat om een andere houding, om anders in het leven te staan.

Hoezo 'anders' in het leven staan, bekering?

Wel, als je leeft met het besef dat God er is, dan besef je tegelijkertijd, dat je zelf *niet-God* bent. Dat je niet zelf je leven hebt gemaakt, en het ook niet kunt vasthouden. Je kunt je verwonderen over al dat leven: wat ontzettend wonderlijk, dat miertje dat over je heen kriebelt, het baby'tje dat naar je lacht, de toverhazelaar die nu al bloeit. We hebben het leven *ontvangen*, en dat kun je gaan ervaren als een diep Mysterie, een goddelijk Geheim dat eerbied, ontzag en dankbaarheid oproept. En ook: een besef van afhankelijkheid. Afhankelijk zijn we van Gods goede Geest die ons en alle leven schept en herschept; afhankelijk zijn we van andere mensen.

De oproep *Bekeer je!* heeft te maken met beseffen dat je afhankelijk bent, en dat andere mensen al net zo afhankelijk zijn. Ook van óns. Dat we samenleven met anderen en dat we samen bijdragen aan gerechtigheid, vrede, bevrijding en genezing van elkaar: Gods koninkrijk onder ons. Dichtbij en wereldwijd.

Voor de verwerkelijking van dat Koninkrijk verzamelt Jezus volgelingen, leerlingen die met hem mee zullen gaan doen.

Hij roept een paar vissers: *Komt achter Mij aan en Ik zal jullie tot vissers van mensen maken.* Vissers van mensen... dan kun je denken aan twee dingen: mensen verzamelen en mensen ópvissen.

Vissen! – ja, dat konden ze natuurlijk heel goed, deze vissen-vissers. Maar nu wordt hun roeping om *mensen* bijeen te brengen in Gods Koninkrijk, zoals ze tot dan toe vissen bijeenbrachten in een net. Allerlei soorten, kleuren en maten vis. Zoals er in de gemeenschap van de kerk een grote verscheidenheid is aan mensen, hun inbreng, talenten, achtergrond, hun geloof. Verschillen die allemaal tot hun recht mogen komen om samen gestalte te geven aan Gods Koninkrijk.

Vissers van mensen: je kunt er ook iets in horen als het *ópvissen* van mensen, hen redden uit nood en dood. Licht brengen aan *'het volk dat in duisternis zit'*, mensen in zoveel doodse en duistere omstandigheden van hun leven: ziekte, rouw, huiselijk geweld, eenzaamheid, angst, oud worden en hulpbehoevend. Mensen gevlucht voor oorlog, klimaatomstandigheden, honger.

Zulke mensen 'opvissen'... we doen het allemaal: in onze nabije omgeving, familie; we zijn niet te beroerd om in te springen als het nodig is, en dat geeft ook voldoening. En hoeveel mensen maken er niet hun grote ideaal van om anderen te helpen.

Maar er is ook een andere kant: dat je zélf in nood bent, dat je hoopt dat anderen dat zien en jou willen 'opvissen', dat iemand jouw noodkreet hoort en een hand naar je uitsteekt. Zo kan het gaan in je leven: geen vaste grond meer onder je voeten, bang zijn dat je het niet redt.

Het zijn twee kanten van mens-zijn: mensen opvissen en opgevist worden.

Zorgen voor anderen en zelf verzorgd worden.

Zelfstandig zijn en afhankelijk zijn.

Dan zijn we weer terug bij die fundamentele afhankelijkheid van ieder mens: we hebben ons kostbare, mysterieuze leven niet zelf in de hand. We zijn aangewezen op anderen.

Het is onze roeping om mensenvissers te worden: mensen bij elkaar brengen, ook degenen die kwetsbaar zijn en zorg vragen.

En op andere momenten hebben we zelf zorgzame mensenvissers nodig.

Allemaal vanuit het besef dat we ons leven *ontvangen*, van de Gever van het leven.

Mogen we ons bekeren tot die levenshouding. Want het Rijk der Hemelen is nabij!

Laten we even stil worden...